

paa denne Vej, er meget maadeholdent i sine Fordringer, maaste endog i flere Henseender mere maadeholdent, end mange Andre ville finde rigtig. Det er jo navnlig en meget vigtig Ting, at det her fastholdes, at Ketten til Erstatning ikke indtræder, blot fordi den Paagjældende bliver frifunden, men kun indtræder, naar det er godtgjort, at han ikke har begaaet den ham paaagtede Gjerning, eller naar den mod ham reiste Mistanke er ganske fjernet. Derved stilles der strenge Fordringer, og naar man saa lægger dertil den anden Fordring, at Ketten til Erstatning bortfalder, naar den Paagjældende selv ved sit Forhold har givet Anledning til Fængslingen, tror jeg nok, at der ikke vil være mange Tilfælde — jeg vil ikke sige, hvor Spørgsmaalet ikke vil blive reist, thi det vil vel blive reist i de fleste Tilfælde, — men hvor det vil komme til, at den Paagjældende faar Erstatning. Det vil ikke blive mange Tilfælde, og jeg vil ogsaa sige, at naar der sættes en Grændse for Erstatningens Størrelse, tror jeg ikke, at Forslaget kunde pekuniært betragtet blive af saa stor Fare for Staten. Men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at uagtet man drager disse Grændser temmelig snævre, holder jeg mig dog overbevist om, at vi ville faae mange Sager af denne Art. Det vil ikke blive nogen Sjældenhed, at Kravet reises. Det vil maaste blive sjældent, at den Bedkommende trænger igjennem med sit Krav ved Domstolene, men man vil ganske sikkert faae mange Sager, thi jeg antager, at ikke blot Mange ville anlægge disse Sager, for at faae Erstatning naturligvis, men det kan ogsaa hændes, at det vil blive en almindelig Forestilling, at man for sin Vres Skyld er nødt til at gjøre det, naar man har været underkastet Varetægtsfængsling, som ikke har ledet til Noget, hvor Undersøgelsen er sluttet, og Bedkommende løsladt, at det altsaa bliver en almindelig Antagelse, at man for sit gode Navns og Ryktes Skyld er nødt til at anlægge disse Sager for at slaa det fast, at det ikke er Ens egen Skyld, at man har været undergivet Fængsling.

Jeg vil ikke komme ind paa Detaillen med Hensyn til Redaktionen. Jeg forudsætter, at naar det siges, at den Paagjældende ikke ved sit eget Forhold maa have givet Anledning til Fængsling, maa man hertil regne de Tilfælde, hvor han har opgivet usande Forklaringer. Det er jo naturligvis i praktisk Henseende et af de allervigtigste Tilfælde, at den Bedkommende ved sit første Forhør har afgivet usande Forklaringer om Et og Andet. Naar der altsaa ved hans Forhold ikke alene tænkes paa de forud for hans

Fængsling gaaende Forhold, men i Almindelighed ogsaa paa hans Forhold under Forhørene, vil ganske vist denne Paragraf i mange Tilfælde sjerne ethvert Spørgsmaal om Erstatning. Jeg skal heller ikke dvæle ved det mere Processuelle, som den næste Paragraf angaar, men blot sige, at det forekommer mig noget underligt at foreskrive, at Forordningen af 6te August 1824 skal være anvendelig ubetinget i disse Tilfælde, hvor store Beløb det end dreier sig om. Det synes jeg rigtignok ikke, der er nogen Grund til. Naar man her som i andre Tilfælde aabner en nogenlunde rimelig Udgang til at faae fri Proces, mener jeg ogsaa, at det er det Rimeligste, at disse Sager bliver procederede efter de almindelige Regler, navnlig som sagt naar der ingen Begrændsning sættes for Erstatningens Størrelse. Naar det bliver vidtrækkende og lidt vanskelige Spørgsmaal om, hvor vidt Erstatningspligten gaar, og hvor Meget der bliver at erstatte, der skal inddrages under Sagen, kan det slet ikke i Almindelighed betegnes som simple eller lette Sager, det vil blive lige saa vanskelige og maaste vanskelige Sager end de fleste andre Sager, der foretages. Noget andetledes vil det naturligvis stille sig, naar man indfører en Slags Taxt, sætter en vis bestemt Grændse for Erstatningen. staaende i et vist Forhold til Fængselstidens Varighed og deslige, saa vil ganske vist den Side af Spørgsmaalet blive bethdelig simplificeret. — For saa vidt den sidste Paragraf gaar ud fra, at der ingen summa appellabilis skal være i disse Sager, saa anser jeg det ikke for at være af nogen Betydning. Jeg vil blot sige dertil, at paa Bunden af denne Bestemmelse ligger den samme Betragtning som den, jeg før var noget inde paa, at Forslagsstilleren har en Følelse af, at disse Sager i de fleste Tilfælde mere ville blive anset som Vressager for de Paagjældende end som egentlig Pengesager, eller at de i alt Fald i lige saa høj Grad ville blive det, thi naar man ikke vil fastholde den Opfattelse, synes jeg ikke, der var Grund til at statuere Andet med Hensyn til summa appellabilis, end hvad man ellers statuerer.

Jeg mener, at hele det ved det foreliggende Lovforslag fremdragne Spørgsmaal er et meget vigtigt Spørgsmaal, og jeg holder mig ganske forvisset om, at den ærede Forslagsstiller har fuldkommen Ret i, at vi ikke kunne unddrage os at drøfte det. Det er et Spørgsmaal, som nu gjør sig særlig gjældende rundt omkring i Verden, vi kunne altsaa heller ikke unddrage os en Drøftelse deraf, og som en Følge deraf, vil jeg ikke alene ikke modsætte mig, men endogsaa anbefale Thinget